

Η γιαγιά, ο αββάς και η παράδοση (Χαράλαμπος Πετρουλέας)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 5 Μαΐου, 2020

Τι είναι παράδοση; Είναι οι φορεσιές και οι σκοποί του τόπου μας ή κάτι παραπάνω; Είναι ένας τρόπος ζωής που χάθηκε και τον βάλουμε στις προθήκες του λαογραφικού μουσείου; Και εάν είναι έτσι γιατί μιλάμε για εκείνην σαν κάτι που συμβαίνει ακόμη; Εμείς οι... γραμματιζούμενοι έχουμε την «πολυτέλεια» πλέον να κάνουμε τέτοιους στοχασμούς. Να ψάχνουμε να βρούμε από πού κρατά η σκούφια μας και έπειτα περήφανα να την επιδεικνύουμε στις νέες εποχές που μάλλον δεν πολυσυμπαθούν τέτοιες ταυτότητες πολιτισμικές.

Μα η παράδοση, φαίνεται να μας ξεγελά σαν το άτακτο παιδί:

Εκεί που την θαυμάζεις και την περιφέρεις αγέρωχα καταντά να μοιάζει λείψανο...

Και εκεί που μοιάζεις να την ξεχνάς έρχεται στην ζωή την τωρινή με την ορμή της αναπόφευκτης αλήθειας που, ως αλήθεια, δεν γνωρίζει τόπο και χρόνο.

Από γονείς γονιών, σε παιδιά παιδιών...

«Έλα γιαγιά», έλεγε τις Κυριακές η μητέρα μου στην γιαγιά της σε πόλη ακριτική της Μακεδονίας, «έλα να κάτσεις μαζί μας. Κάθε που κοινωνείς πάς και κλείνεσαι στο δωμάτιο...

-Να, έλεγε η γιαγιά, προτιμώ λίγο να ξαπλώσω, γιατί πήρα τον Χριστό, και εάν μιλώ πολύ Τον ξοδεύω..»

Σκεφτείτε πως βλέπετε τώρα μία ταινία. Πατήστε το κουμπί και πηγαίνετε πίσω. Πολύ πίσω. Και αλλού... Αίγυπτος, 4ος αιώνας μ.Χ.

«-Γιατί μας αποφεύγεις, Αββά, όταν έρχεσαι στην εκκλησία;» ρώτησαν οι νεώτεροι μοναχοί του Ισαάκ, μαθητή του Αββά Απολλώ, που όποτε κοινωνούσε ύστερα από την απόλυση έτρεχε στο κελί του, σαν να τον κυνηγούσαν.

-« Αδελφοί μου», αποκρίθηκε εκείνος «ο νούς, που φωτίζεται από τη Χάρι των

Μυστηρίων, είναι αναμμένη λαμπάδα. Μα, σαν φυσά σ' αυτόν ο άνεμος της πολυπραγμοσύνης σβήνει ο ταλαίπωρος»

Η προ-γιαγιά μου, πιθανότατα δεν ήξερε τον αββά Ισαάκ και τον αββά Απολλώ. Αμφιβάλω εάν είχε διαβάσει το «Γεροντικό».

Όμως, με εκείνην την λεπτή κλωστή που αρχίζουν τα παλιά παραμύθια του τόπου μας ήταν «γερά δεμένη στην ανέμη του χρόνου τυλιγμένη». Στην ανέμη της παράδοσης που την έκανε να λέγει και να νοιώθει τα ίδια ακριβώς με τους αββάδες παρόλο το χάσμα των 15 σχεδόν αιώνων!

Και εμείς; Εμείς που ξέρουμε τα «Γεροντικά» φαρσί, ερίζουμε με το δάκτυλο κολλημένο στις λέξεις, και δεν μπορούμε τελικά να συνεννοηθούμε. **Γιατί μεταξύ μας και με τις γιαγιάδες μας έχουμε χάσμα πολύ μεγαλύτερο εκείνων των 15 αιώνων...**

Ίσως, γιατί με τους λόγους μας τους πολλούς φυσάμε και σβήνουμε την λαμπάδα του αββά.

Ξοδεύουμε στις πολυπραγμοσύνες μας τον Χριστό της γιαγιάς.

Κοντεύουμε να «μείνωμεν έξω» του ζεστού κελιού τους, μάταια να αναζητούμε την πολύτιμη παρέα τους.

Ερήμην τους κουβεντιάζουμε για ταυτότητα και παράδοση μιλώντας κάποτε-κάποτε για εκείνους, μα ποτέ με εκείνους...

(Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «η Δράση μας», τεύχος Ιανουαρίου 2020)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: antifono.gr)